

HRVATSKO KATOLIČKO SVEUČILIŠTE
STUDIJSKI ODJEL SOCIOLOGIJE 2013./2014.
UVOD U TEOLOGIJU

Što zapravo ispovijedam kada izgovaram „Vjerujem“?

studentica: Rahela Bilić

Pitanje kojim se bavi ovaj esej pitanje je mog osobnog vjerovanja i same vjere. Voljela bih to produbiti i napisati kroz životne primjere što je srž mog vjerovanja u Boga.

„Vjerujem u jednoga Boga, Oca svemogućega.“

Kao dijete od deset godina, stric me pitao smatram li ja da Bog sve može činiti; na što sam mu spremno odgovorila da može. Onda mi je ispričao priču o Bogu koji stvori kamen koji je toliko jak da ga niti On sam ne može pomaknuti, a onda ga pomakne jer je svemoguć. Pitanje je glasilo „ako je svemoguć, kako ne može stvoriti toliko jak kamen da ga ni sam ne može pomaknuti, a ako ga pomakne, kako je svemoguć ako ne može stvoriti tako jak kamen?“ Spremno sam se bacila na razmišljanje o svemogućnosti Boga u kojeg sam do tog trenutka bezuvjetno vjerovala. Znala sam da on još uvijek postoji, ali nisam bila sigurna u njegovu bezgraničnost. Pitala sam se postoje li granice na koje niti Bog ne može utjecati. Mogla bih reći da je sa mojih deset godina započelo moje traganje za odgovorima u vjeri. Kada osoba od rođenja ide na misu svake nedjelje, na blagdane i određene svetkovine, ona nesvjesno u sebi počinje vjerovati u Boga, a da ne shvaća zašto. Malo je reći kako sam bila ljuta na svoga strica što je tako poljuljao moju vjeru u Boga, ali danas sam mu veoma zahvalna na tome jer možda drugačije nikada ne bih počela težiti pravoj, istinskoj vjeri građenoj na ljubavi prema Bogu, a ne nesvjesnoj navici.

Tako se vraćam na priču o traganju. Tražila sam vjeru posvuda. Krenula sam od nedjeljnih propovijedi koje su bile podosta naporene za jedno dijete jer svećenik je imao velik vokabular i spominjao je često riječ komunizam čije značenje nisam znala. Čitala sam Bibliju, ali moje doslovno shvaćanje svega što u njoj piše dovelo je do još većeg stanja konfuzije i razočaranosti što nisam pronašla svoj željeni odgovor. Često sam tražila odgovore od mame i tate, ali koliko god se trudili, nikada mi nisu mogli objasniti srž naše vjere i bit našeg Boga. I tako sam tri godine tragala za nečime za što sam bila duboko uvjerena da sam izgubila, a što zapravo nikada nisam posjedovala. Ali onda se pojavilo maleno svjetlo na kraju tunela, svjetlo koje nisam odmah prepoznala, ali prema kojem sam hodala potpuno nesvjesno u želji za novim spoznajama. Naime, moja baka nakon dugih trinaest godina, nagovorila me da preko ljeta pođem na misu s njom svaku večer i tako obogatim svoje praznike ovim divnim činom. Tada me ispovijedio jedan prekrasan svećenik i pokazao mi novi put kojim moram ići kako bih pronašla ono što tražim. Počela sam nedugo nakon ispovijedi moliti krunicu prije mise sa ženama i naposljetku sam dobila čast i da predmolim skoro svaki dan barem jednu deseticu. Ispočetka sam molila poput robota ne shvaćajući što molim, a onda sam jednu večer natjerala samu sebe da promislim o riječima koje izgovaram. Bio je to trenutak u kojem sam spoznala

ljubav Isusa Krista i njegove majke. Spoznala sam zašto slavim i vjerujem u Isusovo utjelovljenje, njegovu smrt i njegovo uskrsnuće, zašto slavim i vjerujem u Marijino bezgrešno začeće i cijeli njen život. Ali ono što nisam niti dalje shvaćala je ona bit Boga koja mi je u svoj svojoj tajnosti bila tako blizu, a da to nisam shvaćala.

Oduvijek sam maštala o tome da stanem za ambon i čitam poput svih onih mladih i odraslih koji su to radili na svakoj misi jer sam htjela da me ljudi čuju. Da čuju što govorim i da kroz mene prime riječ Božju i tako odu doma s novim spoznajama kao što sam i ja odlazila nakon mnogobrojnih promišljanja o onome što bih prethodno čula. Ipak, nikada nisam znala kako dospjeti među čitače, imala sam osjećaj da su to posebno odabrani ljudi među koje ja jednostavno ne spadam. I tako je započelo moje pravo upoznavanje sa Bogom i njegovom bezgraničnom moći. Bio je to prvi u nizu, za mene, velikih događaja koji su preokrenuli moj život i učinili ga bezbroj puta boljim i ljepšim. Još se sjećam tog divnog zimskog nedjeljnog jutra kada sam došla na misu, sjećam se i datuma, ali nije potrebno spominjati ga, bitno je reći da je to bio Božji poklon meni za rođendan. Iako sam bila bolesna i mama je strogo savjetovala da ostanem doma, imala sam osjećaj da me Bog zove da dođem na misu i ja nikako nisam htjela propustiti misu na svoj rođendan. Htjela sam Bogu zahvaliti na svemu što je učinio u mom životu iako sam još uvijek bila sumnjičava prema Njemu kao Onome koji je svemoguć. Po završetku mise prišla mi je časna i izrekla ono čarobno pitanje od kojeg mi je srce zaigralo od radosti: „Rahela, želiš li se pridružiti čitačima?“ Iako je praksa nalagala da se svim novim čitačima na početku daju čitati samo molitve vjernika, Časna je meni u ruke odmah predala psalam i rekla da ga čitam iduću nedjelju. Ne sjećam se kako sam tog jutra došla doma, samo se sjećam da sam ponavljala u sebi „Bože, beskrajno Ti hvala!“ i da sam plakala od sreće što je rezultiralo još većom temperaturom i ostankom u krevetu idući cijeli tjedan. Tako sam ja imala više vremena vježbati prvi psalam koji čitam, a vježbala sam ga svaki dan da sam ga i napamet znala. I tako sam postala redoviti čitač u svojoj Crkvi sve do dana današnjeg. Međutim, tada sam poželjela da se ispuni i moj drugi san, nešto poput sviranja na misi ili pjevanja, obzirom na glazbene sposobnosti koje posjedujem. Nisam dugo trebala čekati ni na takvo što. Svega tri mjeseca nakon prvog psalma, Časna mi je predložila da sviram djeci na Prvoj pričesti i da ju mijenjam na svim praznicima kada ona ode na godišnji odmor. Bilo je to drugo čudo od Boga dano. Ponovno su tu bile suze radosnice i zahvale „Njemu gore“, ali još uvijek nisam shvaćala jačinu Njegove moći.

Bila sam sada već mlada djevojka koja je završila prvi razred gimnazije. Često izrugivana od društva zbog svojih tadašnjih načela i navika, poželjela sam naći nove prijatelje koji će me razumijeti. Nisam morala previše tražiti jer bile su te tri posebne djevojke cijelo vrijeme pored

mene i ja pored njih, ali mi to nismo shvaćale. Tada je počelo ponovno ljeto i mi smo svakoga dana odlazile na misu. Jedna od njih sa mnom je išla i ujutro i navečer. Bilo je nemoguće ne primjetiti četiri djevojke čitačice koje dolaze toliko često. Iako nikada nismo bile u sakristiji, jednom nas je prigodom jedan od bogoslova pozvao na kratak razgovor gdje nas je dočekaao zajedno sa tadašnjim župnikom. Pojasnili su nam kako nema ministranata jer su „uzeli godišnji“ i kako im treba upravo naša pomoć u nošenju darova, sakupljanju milostinje i sličnih ministrantskih poslova što mi nikako nismo mogle niti htjele odbiti. Do kraja ljeta, revno smo služile svećenicima dolazeći na oltar prinijeti darove ili bilo što drugo što je trebalo i potom se vratile među puk. Kada je ljeto prošlo, a ministranti se vratili natrag, osjetila sam veliku tugu u srcu. Htjela sam i ja biti jedna od njih. Htjela sam nositi bijelu haljinu i pomagati svećeniku. Cijeli drugi razred provela sam s tom čežnjom koja je naposljetku bila uslišana. Objava koja je uistinu potresla cijelu župu i gdje su ljudi bili podijeljenog mišljenja bila je ona u župnim oglasima na kraju jedne mise: „Za dva tjedna bit će primanja novih ministranata pri čemu će se primiti i prve četiri djevojke u red ministrantica.“ Svako prethodno iskustvo, svaka tuga i sreća, svaki događaj moga života ostali su tada u sjeni. Čula sam samo svoje srce kako jako lupa, teško sam disala, a suze su bile neusporedive s bilo kojima od prije. Sačekala sam kraj mise, a onda pala pred tabernakul i u svoj svojoj radosti Bogu zahvaljivala na ovome velikome čudu. Tada sam shvatila Njegovu moć i silu, Njegovu bezgraničnost, jednostavno sam shvatila u što ja to vjerujem – u Oca svemogućega. Onog koji me stvorio i podario mi ovakav prekrasan život u ljubavi i vjeri. Onoga koji mi je otvorao oči kada sam oslijepila i koji mi je povratio sluh kada sam bila gluha. Tada sam shvatila bit svoje vjere. U tim, za mene, svetim trenucima moje najveće i najiskrenije molitve ikada, Bogu sam napokon vjerovala u svoj svojoj srži.

Tako sam spoznala Boga kao Oca i kao Sina. A kao Duha Svetog? Spoznala sam ga čitajući upravo sada ovaj esej od početka do kraja i shvaćajući koliko me svo ovo vrijeme nadahnjivao i vodio. Slava Mu, čast i hvala!

Naposljetku bih voljela reći kako sam i onu teoriju o kamenu uspjela osmisliti na meni prihvatljiv način i njome se naprosto više ne zamaram. Bog je dovoljno svemoguć da učini kamen dovoljno jakim da ga ni sam ne može pomaknuti, a onda je ponovno dovoljno svemoguć da ga pomakne. Ipak, zašto bi Bog uopće brinuo oko takvog kamena kada brine o sedam milijardi ljudi koji ga svakodnevno trebaju?!